

Kopie

Afgeleverd aan: VLAAMSE OVERHEID

Geen rechtsmiddel werd tot heden tegen dit arrest ingesteld.

Uitsluitend voor bestuurlijke inlichting - behoeften van inwendige aard

Arrestnummer <i>C 1 M95 / 2021</i>
Repertoriumnummer <i>2021 / 3005</i>
Datum van uitspraak 17 september 2021
Notitienummer griffie 2020/NT/194 - -
Notitienummer parket-generaal

Hof van beroep Gent

ASCOLO bvba: VRIJSPRAAK

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00002309481-0001-0016-01-01-1

Not.nr. OU.64.L5.002306/15

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE en van

1. nr. **DE GEMEENTE**
vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen,
met burelen te
- burgerlijke partij -

tegen

1. nr. *1451* (RRN
geboren te op
wonende te
- beklagde -

2. nr. (ON
met maatschappelijke zetel te
- beklagde -

verdacht van:

A.

Om het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

opzettelijk of door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid, in strijd met artikel 8 §2 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 23 juli 1998 tot vaststelling van nadere regels ter uitvoering van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu,

hierna vermelde vergunningsplichtige wijzigingen van kleine landschapselementen of vegetatie, indien ze plaatsvinden in één of meerdere van de gebieden bepaald in artikel 13 §5 van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu, te hebben uitgevoerd, te weten :

┌ PAGE 01-00002309481-0002-0016-01-01-4 ─┐

└──┘

1° : het rooien of anderszins verwijderen en het beschadigen van houtachtige beplantingen op weg-, waterweg of spoorwegbermen of op het talud van holle wegen, van houtachtige beplantingen langs waterlopen, dijken of taluds, van heggen, hagen, houtkanten, houtwallen, bomerijen en hoogstamboomgaarden;

2° : het wijzigen van de vegetatie horende bij de kleine landschapselementen met inbegrip van het afbranden en het vernietigen, beschadigen of doen afsterven van de vegetatie met mechanische of chemische middelen van perceelsrandbegroeiingen en sloten;

3° : het uitgraven, verbreden, rechtekken, dichten van stilstaande waters, poelen of waterlopen;

4° : het wijzigen van sloten, greppels, laantjes, poelen, uitgesproken microreliëf, bronnen, kwelzones en andere kleine landschapselementen in de historisch permanente graslanden die door de minister, op basis van een overleg tussen het Agentschap voor Natuur en Bos en het Departement Landbouw en Visserij, daartoe als bijzonder waardevol zijn aangewezen, op voorwaarde dat deze gelegen zijn in het agrarisch gebied met landschappelijke waarde binnen de landbouwstreek de _____ zoals vastgesteld in het koninklijk besluit van 24 februari 1951 houdende grensbepaling van de landbouwstroken van het Rijk. De minister draagt, binnen een jaar na de inwerkingtreding van deze bepaling, een eerste lijst voor van dergelijke historisch permanente graslanden voor, voor vaststelling door de Vlaamse Regering.

meer bepaald langs de losweg _____ te _____ gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied, boomstronken te hebben verwijderd, de bijhorende vegetatie te hebben vernietigd en grachten te hebben gedempt, teneinde de losweg te verbreden

1.te _____ in de periode van 10.04.2015 tot 16.04.2015 (OK 1)

2.te _____ op 27.11.2016 (OK 2)

Deze feiten zijn strafbaar gesteld door art. 16.6.1.§1 van het Decreet van 5 april 1995 houdende Algemene Bepalingen inzake Milieubeleid (DABM).

De eerste en de tweede tevens gedagvaard om, bij toepassing van artikel 16.6.6 van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, zich te horen veroordelen tot het herstel in de oorspronkelijke toestand, staking van het strijdig gebruik of het uitvoeren van aanpassingswerken, op vordering van het openbaar ministerie of zoals ingeleid bij het parket door de gemachtigde ambtenaar (OK 1, st. 37) onder verbeurte van een dwangsom van 125 euro per dag bij overtreding van het bevolen herstel.

* * * *

1.1 De rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Oudenaarde, O 12^e kamer, besliste bij vonnis van 17 december 2019 op tegenspraak als volgt:

“STRAFRECHTELIJK

Veroordeelt *voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde telastleggingen 1 en 2 samen tot een **gevangenisstraf van 8 maanden en tot een geldboete van 8.000 euro**, vermeerderd met 50 opdecimen (x6) tot 48.000 euro, of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden.*

Veroordeelt *tot betaling van een **bijdrage** aan het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders van 25 euro, vermeerderd met 70 opdecimen tot 200 euro.*

Veroordeelt hem tot betaling van de **bijdrage** tot het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand van 20 euro.

Veroordeelt hem tot betaling van een **vaste vergoeding** voor beheerskosten van 54,76 euro.

Veroordeelt *voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde telastleggingen 1 en 2 samen tot een geldboete van **10.000 euro**, vermeerderd met 50 opdecimen (x6) tot 60.000 euro.*

Veroordeelt *tot betaling van een **bijdrage** aan het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders van 25 euro, vermeerderd met 70 opdecimen tot 200 euro.*

Veroordeelt haar tot betaling van de **bijdrage** tot het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand van 20 euro.

Veroordeelt haar betaling van een **vaste vergoeding** voor beheerskosten van 54,76 euro.

NATUURHERSTEL

Beveelt overeenkomstig artikel. 16.6.6. DABM het herstel en legt *en het **bevel** op om over de ganse lengte van het talud (110 meter) nieuwe inheemse struiken zoals meidoorn, sleedoorn en haagbeuk aan te planten, geschrant in 3 rijen met een maximum plantafstand van 50 cm. Naast het talud moet een nieuwe greppel gegraven worden waarlangs het water naar de beek kan afvloeien.*

Het herstel moet worden uitgevoerd binnen het eerstvolgende plantseizoen na het definitief worden van het vonnis en uiterlijk op 1 november 2020.

De beklaagden zullen het herstel moeten uitvoeren in overleg en samenwerking met de gemeente aan wie de weg toebehoort.

*Zegt voor recht dat op vordering van het openbaar ministerie lastens en elk een **dwangsom van 125 euro** zal worden verbeurd per dag vertraging in de nakoming van dit bevel.*

Gerechtskosten

Veroordeelt en hoofdelijk tot betaling van de gerechtskosten gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie en tot op heden in het geheel begroot op 57,74 euro.

BURGERRECHTELIJK

Verklaart de vordering van de burgerlijke partij ontvankelijk en deels gegrond. Verleent aan de burgerlijke partij voorbehoud omtrent de materiële schade.

Veroordeelt en hoofdelijk tot betaling aan de burgerlijke partij gemeente het bedrag van 600 euro te vermeerderen met de vergoedende intrest tegen de wettelijke intrestvoet vanaf 10 april 2015 tot vandaag en met de gerechtelijke intrest tegen de wettelijke intrestvoet op de hoofdsom en de vergoedende intrest vanaf vandaag tot de dag van volledige betaling, en de kosten.

Veroordeelt en hoofdelijk tot het betalen aan de burgerlijke partij Gemeente van een rechtsplegingvergoeding van 1.080 euro.

Houdt ambtshalve de overige burgerrechtelijke belangen aan.”

1.2 Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 9 januari 2020 door de beklaagde tegen “alle beschikkingen van het vonnis”;
- 14 januari 2020 door de beklaagde tegen “alle beschikkingen van het vonnis, conform het grievenformulier”;
- 17 januari 2020 door het openbaar ministerie ten aanzien van de beklaagde tegen “alle beschikkingen op strafgebied”.
- 17 januari 2020 door het openbaar ministerie ten aanzien van de beklaagde tegen “alle beschikkingen op strafgebied”.

1.3 Er werd een verzoekschrift in de zin van artikel 204 Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Oudenaarde, op:

- 9 januari 2020 door de raadsman van de beklaagde _____ ;
- 14 januari 2020 door de lasthebber *ad hoc* van de beklaagde _____
- 17 januari 2020 door het openbaar ministerie ten aanzien van de beklaagde _____

- 17 januari 2020 door het openbaar ministerie ten aanzien van de beklaagde _____

1.4 Op de rechtszitting van 11 februari 2021 (inleidingszitting) van dit hof, zelfde kamer, werden op verzoek van raadsman van de beklaagde _____ en na de partijen te hebben gehoord, bij toepassing van de artikelen 152, § 1 en 209*bis*, laatste lid, Wetboek van Strafvordering, conclusietermijnen vastgelegd en werd de rechtsdag bepaald op de rechtszitting van 10 juni 2021.

Alle conclusies werden binnen de gestelde termijnen neergelegd.

1.5 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 10 juni 2021 in het Nederlands:

- de beklaagde _____ in zijn middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester _____ advocaat met kantoor te _____

- de beklaagde _____ in zijn middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester _____ advocaat met kantoor te _____ in zijn hoedanigheid van lasthebber *ad hoc*,

- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van _____ advocaat-generaal,

- de burgerlijke partij gemeente _____ in haar middelen vertegenwoordigd door meester _____ advocaat te _____ in de plaats van meester _____ advocaat met kantoor te _____

2.1 De onderscheiden verklaringen van hoger beroep tegen het vonnis van 17 december 2019 gedaan op de griffie van de rechtbank die het vonnis heeft gewezen, werden tijdig en regelmatig naar de vorm gedaan.

De verzoekschriften of grievenformulieren die de grieven bevatten die tegen het vonnis worden ingebracht, werden eveneens tijdig ingediend.

2.2 In het door de advocaat van de beklaagde _____ ingediende “*grievensformulier hoger beroep*”, opgesteld volgens het door de Koning vastgestelde model, wordt bepaald welke grieven tegen het voormeld vonnis worden ingebracht, namelijk met betrekking tot de

procedure, de straf, de burgerlijke rechtsovereenkomst van de gemeente en de herstellingsvordering.

In het door de advocaat van de beklaagde ingediende “grievingsformulier hoger beroep”, opgesteld volgens het door de Koning vastgestelde model, wordt bepaald welke grieven tegen het voormeld vonnis worden ingebracht, namelijk met betrekking tot de schuld, de straf, de burgerlijke rechtsovereenkomst van de gemeente en de herstellingsvordering.

In het door het openbaar ministerie ingediende grievingsformulier ten aanzien van de beklaagde wordt bepaald welke grieven tegen het voormeld vonnis worden ingebracht, namelijk op strafgebied met betrekking tot de straf.

In het door het openbaar ministerie ingediende grievingsformulier ten aanzien van de beklaagde wordt bepaald welke grieven tegen het voormeld vonnis worden ingebracht, namelijk op strafgebied met betrekking tot de straf.

De hiervoor vermelde grieven van de partijen zijn nauwkeurig bepaald.

2.3 De hoger beroepen van respectief de beklaagden en van het openbaar ministerie zijn ontvankelijk (art. 203 en 204 Wetboek van Strafvordering).

Het hof beslist in dit arrest binnen de perken van de hoger beroepen en vervolgens van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 Wetboek van Strafvordering. In dit verband stelt het hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van de voormelde bepaling op te werpen.

Gezien de devolutieve werking van de beroepen zoals die volgt uit de verklaringen van beroep en vervolgens de grieven, staat op grond van het beroepen vonnis de schuld van de beklaagde aan de telastleggingen A1 en A2 definitief vast.

3. Het hof verwijst naar het feitenoverzicht onder de randnummers 3 tot en met 7 van het beroepen vonnis en maakt dit tot het zijne.

4. Artikel 58 Decreet natuurbehoud en natuurlijk milieu bepaalt dat voor dit decreet en haar uitvoeringsbesluiten het uitoefenen van toezicht, het opleggen van bestuurlijke maatregelen, het onderzoeken van milieu-inbreuken, het opleggen van bestuurlijke geldboeten, het innen en invorderen van verschuldigde bedragen, het opsporen van milieumisdrijven, het strafrechtelijk sanctioneren van milieumisdrijven en het opleggen van veiligheidsmaatregelen gebeurt volgens de regels bepaald in titel XVI van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid.

De te last gelegde feiten van de telastleggingen A1 en A2 zijn als inbreuken op artikel 13, § 3, 2° Decreet Natuurbehoud en natuurlijk milieu en artikel 8, § 2 Besluit Natuurbehoud en natuurlijk milieu strafbaar gesteld door artikel 16.6.1, § 1, eerste lid, Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid strafbaar met een gevangenisstraf van een maand tot twee jaar en met een geldboete van 100 euro tot 250.000 euro of met een van die straffen.

5. Het hof oordeelt dat niet is aangetoond dat de feiten ook toe te rekenen zijn aan de rechtspersoon

Er bestaat redelijke twijfel over het feit of deze feiten pleegde voor rekening van de rechtspersoon. Weliswaar wordt in het proces-verbaal vermeld dat de werken zouden zijn uitgevoerd door de doch dit vindt geen bevestiging in andere dossiergegevens. Het is ook niet aangetoond dat de illegale werken werden uitgevoerd door een kraan die toebehoorde aan de rechtspersoon of zo'n kraan voor haar rekening werd gebruikt. Uit de verklaring van volgt dat hij eerder op eigen houtje handelde, uit frustratie omdat de gemeentediensten geen gevolg gaven aan zijn eerdere vraag om de buurtweg toegankelijk te maken voor het bewerken van zijn land. De beklaagde heeft een landbouwbedrijf dat hij uitbaat onder de vorm van een eenmanszaak, zodat niet geheel onaannemelijk is dat hij deze gronden voor eigen rekening bewerkte. De baat geen landbouwbedrijf uit en heeft geen activiteiten binnen de landbouw, ook niet volgens haar maatschappelijk doel.

Het hof ontslaat de beklaagde dan ook van rechtsvervolging zonder kosten voor de telastleggingen A1 en A2.

6. Zoals al vermeld, staat de schuld van de beklaagde aan de telastleggingen A1 en A2 vast op grond van het beroepen vonnis, gezien geen grief tegen de beslissing over zijn schuld werd aangevoerd.

Er moet dan ook geen enkele onderzoekshandeling, zoals het horen van getuigen, het laten verhoren van bepaalde personen of een plaatsbezoek, voor de beoordeling van de schuld gebeuren.

7. De beklaagde voert terecht aan dat de redelijke termijn in strafzaken bedoeld in artikel 6.1 EVRM is overschreden. Het hof stelt vast dat er onder meer een periode van stilstand van meer dan veertien maanden is geweest tussen het beroepen vonnis en de inleiding van de zaak voor het hof. Verder was de beklaagde sinds 19 mei 2015 onder de dreiging van strafvervolging voor de feiten en werd de zaak pas op 29 mei 2018 voor de eerste rechter ingeleid.

Artikel 6.1 EVRM geeft niet aan welke gevolgen het hof dient te verbinden aan deze vaststelling. Inzonderheid bepaalt het verdrag niet dat de sanctie het verval van de strafvordering zou moeten zijn.

Artikel 21ter Wetboek van Strafvordering bepaalt dat indien de duur van de strafvervolgung de redelijke termijn overschrijdt, de rechter veroordeling bij eenvoudige schuldigverklaring kan uitspreken of een straf kan uitspreken die lager kan zijn dan de wettelijke minimumstraf. Deze bepaling sluit een meer of minder vergaand rechtsherstel niet uit.

Het dossier bevat alle elementen die in het kader van een eerlijke procesvoering nodig zijn om tot de waarheidsvinding te komen. Het hof stelt vast dat door het tijdsverloop tussen de feiten en de behandeling voor de rechter, de bewijsvoering en het recht van verdediging van de beklaagden niet zijn aangetast.

Het hof zal het hierna bepaalde rechtsherstel verlenen voor de overschrijding van de redelijke termijn.

8. De beklaagde pleegde de bewezen feiten van de telastleggingen A1 en A2 met eenzelfde misdadig opzet zodat voor ze samen overeenkomstig artikel 65, eerste lid, Strafwetboek een straf moet worden toegepast.

De door de beklaagde gepleegde feiten zijn bijzonder ernstig. In biologisch waardevol gebied nam hij, volgens eigen verklaring, “*het recht in eigen handen*” en voerde hij op drastische en vernietigende wijze werken uit om een weg te verbreden. Hij vernietigde diverse natuurelementen.

De beklaagde heeft een ongunstig strafregister en trekt geen lessen uit vroegere veroordelingen, onder meer voor inbreuken inzake de regelgeving voor milieuvergunning en afvalstoffen.

De nu beoordeelde en bewezen feiten werden niet met eenzelfde misdadig opzet gepleegd als de bewezen feiten die het voorwerp zijn van het definitieve arrest van 26 februari 2016 van het hof van beroep te Gent en waarbij de beklaagde werd veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van een jaar en een geldboete van 10.000 euro, verhoogd met deciem tot 60.000 euro, met gewoon uitstel van de tenuitvoerlegging met een proeftermijn van vijf jaar wat de gevangenisstraf betreft en drie jaar wat betreft de geldboete. Er is een belangrijke cesuur in de tijd tussen de toen en nu beoordeelde feiten.

Een gevangenisstraf en geldboete is passend en noodzakelijk als maatschappelijke vergelding en om de beklaagde aan te zetten voortaan wel de milieureglementering na te leven.

Het gelasten van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling is volstrekt onaangepast voor dergelijk ernstig natuurdelict. Bovendien veroorzaakt de opgelegde straf geen sociale declassering van de beklaagde, noch brengt het zijn sociale reclassering onevenredig in het gedrang.

De bedenkingen van de beklaagde dat het omgevingsrecht "(blijkbaar) het nieuwe gouden ei (is geworden) om monsterboeten te gaan opleggen en incasseren" en de beklaagden in het omgevingsrecht "(blijkbaar worden beschouwd) als de nieuwe rijken onder de bevolking waar men denkt dat er voldoende middelen zijn" zijn naast ongepast en onjuist ook volledig irrelevant. De beklaagde voert niet aan, noch bewijst dat een geldboete voor hem een onredelijke zware straf zou inhouden of dat hij niet in staat is een geldboete te betalen.

Indien de redelijke termijn niet zou zijn overschreden, zou de straf die de eerste rechter de beklaagde oplegde passend zijn geweest. Als passend rechtsherstel vermindert het hof de straf reëel en meetbaar zoals hierna bepaald.

De bewezen feiten situeren zich na 28 februari 2021 en voor 1 januari 2017, zodat de geldboete moet verhoogd worden met 50 deciem.

De hierna bepaalde vervangende gevangenisstraf zet de beklaagde in voldoende mate aan tot betaling van de geldboete.

9. De beklaagde is gehouden tot de kosten, gevallen in de beide aanleggen aan de zijde van het openbaar ministerie zoals hierna bepaald.

Het hof veroordeelt de beklaagde als veroordeelde tot een correctionele hoofdstraf tot het betalen van de bijdrage van 25 euro tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders (art. 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen). Deze bijdrage, die een eigen aard heeft en geen straf inhoudt, wordt vermeerderd met 70 deciem tot telkens 200 euro, en dit ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten.

Sinds 3 september 2020 luidt artikel 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken "*In criminele en correctionele zaken die kosten van brief- en pakketport hebben veroorzaakt, wordt door de rechter aan de Staat als correspondentiekosten een som toegeschat, die niet meer mag bedragen dan 10 procent van de gezamenlijke kosten. Voor elke criminele, correctionele en politiezaak wordt door de rechter bovendien aan iedere veroordeelde een vergoeding van 50 euro opgelegd*" en dit ingevolge artikel 1 van het koninklijk besluit van 28 augustus 2020 tot wijziging van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken (B.S. 3 september 2020). Het actueel bedrag van de vermelde vaste vergoeding is 50,45 euro, dit ingevolge de omzendbrief 131/8 van januari 2021, verschenen in het Belgisch Staatsblad van 29 januari 2021 over de indexering van de tarieven van de gerechtskosten in strafzaken en de gelijkgestelde kosten (blz. 6877 e.v.). Het indexeren van de bedragen die worden betaald voor de diverse soorten gerechtskosten, steunt op art. 9 van de wet van 23 maart 2019, die de nieuwe basiswet over

de gerechtskosten in strafzaken is, uitgewerkt in de artikelen 28 tot 30 van het KB van 15 december 2019, dat de wet uitvoert.

Met toepassing van artikel 4, § 3 en artikel 5, § 1 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand, in werking getreden op 1 mei 2017 ingevolge artikel 6 van het koninklijk besluit van 26 april 2017 tot uitvoering van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand, veroordeelt het hof de beklaagde ook tot het betalen van een bijdrage van elk 20 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand.

10. Artikel 16.6.6, § 1, Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid bepaalt:

“Naast de straf kan de rechtbank, ofwel ambtshalve, ofwel op vordering van het openbaar ministerie, ofwel op vordering van de gemachtigde ambtenaar, ofwel op vordering van de burgerlijke partij, bevelen om de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen, het strijdige gebruik te staken of aanpassingswerken uit te voeren.

Als de gemachtigde ambtenaar daartoe een herstellvordering indient, gebeurt dat op grond van deze vordering.”

Een bevoegde natuurinspecteur van Agentschap Natuur en Bos vroeg in het proces-verbaal van 26 januari 2016 als herstelmaatregelen om te voorkomen dat het talud nog verder afkalft, om over de ganse lengte van het talud, namelijk 110 meter, nieuwe inheemse struiken zoals meidoorn, sleedoorn en haagbeuk aan te planten in drie rijen met een maximum plantafstand van 0,5 meter en om naast het talud een nieuwe greppel te graven langs waar het water kan worden afgeleid naar de beek. Deze herstelmaatregelen dienden uitgevoerd te worden tegen eind maart 2016 (stuk 37, kaft 1).

De beklaagde heeft geen enkele (gevraagde) herstelmaatregel uitgevoerd.
Volgens de beklaagde heeft er een natuurlijk herstel plaatsgevonden.

Tijdens het plaatsbezoek van 12 maart 2019 kon worden vastgesteld dat waar het talud werd afgeschept er zich een begroeiing van bramen ontwikkelde en dat het talud afkalfde.

Een bevoegde natuurinspecteur stelde op 7 april 2021 (navolgend PV vast dat de aanplant zoals gevraagd niet werd uitgevoerd. Spontaan zijn er opnieuw struiken uitgeschoten, maar niet over de gehele lengte van het talud. Van de 110 meter is er ongeveer 45 tot 50 meter waar er geen struiken staan. Volgens de inspecteur moet er om verdere afkalving van het talud tegen te gaan en om de natuurwaarde volledig te herstellen, aangeplant worden op het talud zoals gevraagd. De gevoegde foto's bevestigen deze vaststellingen. Het hof stelt zelf aan de hand van de foto's vast dat waar nog geen spontane

begroeiing van struiken plaatsvond er begroeiing is met weinig tot geen natuurwaarde, zoals van brandnetels.

Deze vaststellingen zijn actueel en duidelijk, zodat een plaatsbezoek door het hof helemaal niet nuttig is. Evenmin moeten hierover getuigen worden gehoord. Of er al of niet overleg heeft plaatsgevonden tussen de beklagde en s evenmin relevant. Of de beklagde al dan niet tot vervelens toe de gemeentelijke milieuambtenaar en de bevoegde schepen zou gevraagd hebben om de bewuste weg te onderhouden heeft evenmin belang, noch voor de herstellvordering, noch voor de schuld die overigens niet meer ter beoordeling van het hof ligt. Het statuut van de weg of de wettelijke breedte ervan is ook zonder belang voor de beoordeling van het herstel; evenmin moet het logboek over het onderhoud van de weg worden opgevraagd. Of de eerste rechter al of niet aandrang op een gewijzigde of geactualiseerde herstellvordering, heeft geen invloed op de beoordeling door het hof.

Dat intussen een vanzelfsprekende natuurlijke begroeiing plaatsvond betekent niet dat er integraal natuurlijk herstel is met de vereiste natuurwaarde. De recente vaststellingen van de natuurinspecteur tonen het tegendeel aan. Dat alsnog de uitvoering van de herstelmaatregelen wordt bevolen maakt dit herstel niet kennelijk onredelijk.

Gezien geen herstel werd uitgevoerd moet het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand aldus nog bevolen worden.

Het openbaar ministerie vorderde aan dit bevel een dwangsom te verbinden. Gelet op het talmen van de beklagde in het verleden om tot het volledig herstel over te gaan, wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklagde om nu effectief zelf tot herstel over te gaan of over te laten gaan. Een vrijwillige uitvoering van de opgelegde herstelmaatregelen verdient vanuit het oogpunt van het algemeen belang de voorkeur, gezien een ambtshalve uitvoering van de herstelmaatregelen kosten voor de gemeenschap veroorzaakt, waarbij er geen enkele zekerheid bestaat over de recuperatie van deze kosten.

11. De gemeente vertegenwoordigd door haar college van burgemeester en schepenen, vordert als burgerlijke partij bevestiging van het beroepen vonnis. Dit impliceert dat zij voor het hof toekenning vordert van een bedrag van 600 euro en het verlenen van voorbehoud omtrent de materiële schade, evenals de kosten met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding van 1.080 euro. De burgerlijke partij vordert ook de kosten in beroep, met inbegrip van een rechtsplegingsvergoeding van 1.080 euro.

Dat de gemeente in het strafdossier enkele malen, overigens verkeerdelijk, werd aangeduid als Autonoom Gemeentebedrijf en dat het Autonoom gemeentebedrijf bij het parket als benadeelde werd geregistreerd belet niet dat de gemeente zich op

ontvankelijke wijze burgerlijke partij kan stellen. Geregistreerd zijn als benadeelde is overigens geen (ontvankelijkheids)voorwaarde voor burgerlijke partijstelling.

Als gevolg van de bewezen feiten leed de burgerlijke partij een zekere morele schade en maakte zij administratiekosten. Deze werden door de eerste rechter in billijkheid juist begroot.

Het verleende voorbehoud voor (andere) materiële schade kan bevestigd worden.

Krachtens artikel 162*bis*, samen gelezen met artikel 211 Wetboek van Strafvordering veroordeelt ieder veroordelend arrest uitgesproken tegen de beklaagde, deze beklaagde tot het betalen aan de burgerlijke partij van de rechtsplegingsvergoeding bepaald in artikel 1022 Gerechtelijk Wetboek. Deze rechtsplegingsvergoeding is verschuldigd per aanleg. De strafrechter moet de rechtsplegingsvergoeding begroten. Deze begroting heeft het bedrag van de vordering als maatstaf en wordt bepaald door artikel 2 van het koninklijk besluit van 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek. Voor de vordering in eerste aanleg was het toen geldende basisbedrag 1.080 euro; actueel is dit (geïndexeerd) 1.170 euro. Voor de vordering in hoger beroep is het actuele basisbedrag 260 euro.

Dictum

Toegepaste wetsartikelen:

Het hof maakt toepassing van de hiervoor aangehaalde artikelen en van de artikelen:

- 211 en 212 Wetboek van Strafvordering,
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,
- 38, 40, 50, 65, eerste lid, 66 en 100 Strafwetboek.

Perken van het hoger beroep:

Het hof stelt vast dat gelet op de verklaringen van hoger beroep en vervolgens de grievenformulieren het ingevolge het vonnis van 17 december 2019 vaststaat dat:

- de beklaagde ;schuldig is aan de telastleggingen A1 en A2.

Beslissing van het hof:

Het hof,
rechtsprekend op tegenspraak

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend:

┌ PAGE 01-00002309481-0013-0016-01-01-4 ┐

bevestigt het beroepen vonnis in de beslissing tot het aanhouden van de (overige) burgerlijke belangen;

wijzigt het beroepen vonnis voor zover bestreden voor het overige **als volgt**:

op strafgebied:

ontslaat de beklaagde zonder kosten van rechtsvervolgning voor de telastleggingen A1 en A2;

veroordeelt de beklaagde voor de bewezen telastleggingen A1 en A2 samen tot een gevangenisstraf van zes maanden en een geldboete van 5.000 euro, verhoogd met 50 deciemen tot 30.000 euro of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van een bedrag van 25 euro, vermeerderd met 70 deciemen en zo gebracht op 200 euro als bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van een bedrag van 50,45 euro als vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van een bijdrage van 20 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van de kosten van de strafvordering, voor het openbaar ministerie begroot op 57,74 euro in eerste aanleg en 234,41 euro in beroep;

natuurherstel:

beveelt overeenkomstig artikel 16.6.6 Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid de beklaagde om onder controle van het Agentschap Natuur en Bos in de bewuste losweg aan de plaats over de ganse lengte van het talud (ongeveer 110 meter) nieuwe inheemse struiken zoals meidoorn, sleedoorn en haagbeuk aan te planten, geschrinkt in drie rijen met een maximum plantafstand van 50 cm en om naast het talud een greppel te graven waarlangs het water naar de beek kan afvloeien en dit tegen het eerst volgende plantseizoen nadat dit arrest in kracht van gewijsde is en uiterlijk op 1 december van het jaar waarin de werken naargelang het in kracht van gewijsde treden van het arrest uiterlijk moeten worden uitgevoerd, onder verbeurte van een dwangsom van 150 euro per dag vertraging in nakoming van dit bevel lastens de beklaagde;

op burgerlijk gebied:

veroordeelt de beklaagde tot betaling aan de burgerlijke partij van een bedrag van 600 euro, vermeerderd met de vergoedende intresten vanaf 10 april 2015 tot de dag van dit arrest, vanaf dan meer de gerechtelijke intresten tot de dag van betaling, telkens aan de wettelijke intrestvoet en tot betaling van de kosten van deze burgerlijke partij, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding begroot op 1.170 euro in eerste aanleg en 260 euro in beroep en verleent voorbehoud voor (andere) materiële schade;

wijst het meer of anders gevorderde af als ongegrond.

Kosten eerste aanleg: € 57,74

Kosten beroep:

Afschrift vonnis: € 48,00

Afschriften akten HB: € 6,00

Opstelrecht HB bekl.: € 35,00

Dagv. 1e bekl.: € 27,70

Dagv. 2e bekl.: € 27,70

Dagv. BP: € 27,70

€ 213,10

+ 10 %: € 21,31

Totaal: € 234,41

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit raadsheer _____ als waarnemend kamervoorzitter, raadsheer _____ en _____ en in openbare rechtszitting van **17 september 2021** uitgesproken door wnd. kamervoorzitter _____ in aanwezigheid van advocaat-generaal, met bijstand van griffier _____

